

ČERVENÁ VÁŠEŇ

Veronika Magulová

Veronika Magulová: Červená vášeň

Prvá časť série Bratstvo ruže

Vydanie: prvé

Vydalo vydavateľstvo M&Š STROJ VYS, s.r.o.,
Jána Švetmu 423, 96601 Hliník nad Hronom,
www.msstrojvys.sk, v roku 2026 ako svoju 1. publikáciu.

Jazyková a štylistická úprava: Edita Antalová

Grafické spracovanie obálky: Zuzi Maat

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS, s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Kontakt na autorku: Instagram @vejine_romany

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva.

ISBN 978-80-975376-0-9

ISBN PDF 978-80-975376-1-6

ISBN EPUB 978-80-975376-2-3

ISBN MOBI 978-80-975376-3-0

ISBN HTML 978-80-975376-4-7

M&Š STROJ VYS, s.r.o.

Hliník nad Hronom 2026

ČERVENÁ VÁŠEŇ

Veronika Magulová

INŠPIROVANÉ SKLADBAMI:

1. Two Steps From Hell – Infinite Courage
Majestic and Fierce Orchestra

2. Imagine Dragons x Sia ft. – Born to Survive
AI-generated musical concept

VĚNOVANÉ TÝM, KTORÍ KAŽDÉ RÁNO
VSTANÚ A BOJUJÚ SO SVOJIMI STRACHMI.
STE ÚŽASNÍ.

PROLOG

ANGLICKO – WEST END – 1837

„Ty potkan! Špinavý trhan, okamžite sa sem vráť! Počuješ?! Stoj!“ Chlapec bežal, čo mu sily stačili. Nohy ho boleli. Nemal poriadne topánky, z dier mu vytrčali doráňané prsty.

Aj tak utekal. Čo iné mal urobiť? V hrudi ho páliło. Bežal veľmi rýchlo a hoci bola všade tma ako v rohu, cestu poznal a nemohol sa stratiť. Smradľavé uličky poznal ako svoju vlastnú dlaň. Boli plné hniloby, výkalov a kusy najrôznejšieho odpadu sa povalovali všade navôkol, až kým si ich neodniesli myši a potkany.

Takmer nevidel od slz, ktoré ho v očiach štípali viac ako odporný dym. Vznášal sa nad ulicami deň i noc. Ani dnes tomu nebolo inak, no nedbal na to. Počul jeho krik a ten ho hnال vpred.

Nie. Nie krik. Ale strach, že nepríde včas. K hrudi si tisol pecen chleba. Bol starý, od včera, a možno tam ležal už tri dni. Prečo by si ho nesmel vziať?

Nesmel. Kradol. Ale bolo to skutočne také zlé? Nebolo to horšie ako nechať niekoho umrieť hladom.

Na čomsi sa pošmykol a takmer padol. Nestratil hlavu, jednou rukou sa zachytil akéhosi muža, ktorý sa náruživo venoval sporo odetej žene. Okríkol ho a ohnal sa.

Bum! Rana do hlavy a jeho krik ho však nemohli vydesiť ani zastaviť. Pokračoval ďalej.

Bežal a bežal. Snažil sa vyhnúť skupinke policajtov, ktorí mali nočnú službu. Nezastavia ho. Dnes nie. Utekal ďalej a skôr ako sa k nemu pozreli, vběhol do nejakých dverí.

Za golier ho schmatol vysoký muž a zahrnel: „Tu nemáš čo robiť, ty darebák!“

Vyrazil ho von a on skončil na kolenách. Policajti sa už na niečom rehotali kúsok ďalej. Vyhol sa ich obuškom a smel pokračovať už o čosi pomalšie. Ešte kúsok, len prejsť cez špinavú uličku, hoci... ani nevedel, či bola v tejto časti mesta niektorá čistá.

Počul nejaký plač, potom krik a akúsi ranu. Nieкто rozbil pohár. Tri? A možno desať. Kto má v tejto časti Londýna toľko pohárov?

Srdce mal až kdesi v krku, keď konečne vběhol do dverí vysokého domu. Nedali sa poriadne zavrieť, boli hrdzavé. Prekročil bezdomovca, ktorý sa tam natiahol pod schodmi každú noc a ráno zase zmizol. Bol by mu dal kúsok z toho suchého chleba, ale nemohol.

Dnes nie. Toto je len pre ňu.

Po schodoch bežal o čosi rezkejšie. Nebolo tam svetlo, ale presne vedel, koľko ich musí zdolať, aby bol hore. Omietka opäť padla a narobila poriadny hluk. Už bol hore, už len posledný schod.

Vtom ho ktosi schmatol za deravý kabátec a on zvolal: „Nechajte ma!“

„Kde si sa túlal, Beny?“

Trhal sa a metal. Ten muž ho však poľahky zodvihol do vzduchu

len jednou rukou. Akoby aj nie? Mal deväť rokov a nevážil viac ako vrece múky. Kost' a koža. Handrová bábika.

Muž zavrčal: „Tvoj otec mi dlží tri pence!“

„Nemáme peniaze!“ zvolal napoly zlostne, napoly zúfalo.

Muž sa zachechtal, uvidel dieru medzi jeho zubami a cítil hníľobu. Bol odporný, páchol a šmaril ho o zem. Nedovolil si ani pípnuť. Bolest' by tohto muža iba provokovala spôsobiť mu ďalšiu.

„Tri pence do nedele,“ upozornil a odpľul si.

Nie vedľa neho. Bol pre neho menej než prach. Napľul mu priamo na líce a dodal: „Inak sa s ním porátam.“

Beny preglgol a vtom sa s vrzganím otvorili dvere kúsok od neho. Muž odišiel a on sa pozviechal. Boľavá noha ho nezastavila a vošiel do dverí.

Staručká žena sa rozochvene spýtala: „Je preč?“

Prikývol a ona zavrela dvere. Pozrel sa na niekoľko detí túliacich sa k sebe pri malej sviečke. Pozreli k nemu s očami podliatymi krvou. Jeden muž chrápal pod oknom na zemi a v ruke držal vypitú fľašu od akéhosi alkoholu. Jeho tehotná žena čosi miešala v hrnci a chlapca si ani nevšimla.

Odtiahol záves, ktorý bol uviazaný na špagáte. Za ním uvidel svojho otca zopínajúceho ruky k svätému obrázku. Netušil, kto na ňom bol. Jemu na tom nezáležalo, nepríde a nezachráni ich.

Dve mladšie sestričky boli schúlené na posteli prežratej moľami. Spali a jedna podvedome smrkala. Otec sa k nemu pozrel a preglgol. Beny pochopil a roztrasenými rukami položil ulapený chlieb na malý stolík.

Otec prišiel k nemu a položil mu ťažkú, mazoľnatú ruku na plece. Dívali sa spolu na miesto pri malom kozube. Dávno vyhasnutom,

špinavom. Pred ním bola položená deka a na nej bolo telo jeho matky. Vyhľadovanej na smrť.

Beny zaplakal a otec ho k sebe pritisol. Skryl si tvár do jeho smradľavých nohavíc. Len prednedávnom prišiel z továrne na tehly. „Nestihol... som... som to...“ zakvílil mu do látky a otec ho stislo pevnejšie.

Zaťal zuby a pozrel sa na telo svojej ženy, ktoré bolo prikryté plachtou. V postieľke zaplakalo novorodeniatko.

Otec si vzdychol a ťažko povedal: „Onedlho pôjde za ňou.“

„Prečo? Prečo to musí byť takto?!“ zúfal Beny a mykal otcovým odevom. Otec sa zamračil a otočil tvár k oknu. Čosi tam uvidel. Bolo deravé a hoci ho chcel zaplátať papierom, pri včerajšom leja-ku kus z neho odtrhlo. Pustil syna a prišiel k oknu. Odlepil papier o čosi viac a načiahol sa cez diery v zašlom skle.

Vtiahol ruku dnu a chlapec sa opýtal: „Nikto nám nepomôže? Ani Boh nás nevidí?! Ako to mohol dopustiť, otec?!“

Otec sa otočil a v rukách mal mešec. Beny si poutieral líca i oči a prišiel k nemu. Otec z neho vytiahol peniaze, veľa peňazí. Toľko ešte nikdy nevideli.

„Od koho to je? To... Boh?“ spýtal sa chlapec šeptom.

Vtom mu na ramenách pristáli ťažké ruky jeho starej matky. Trhol sa a pozrel sa jej do tváre. Trpko sa usmiala a povedala: „Možno ich poslal.“

„Koho ich?“ opýtal sa Beny nechápavo.

Otec opäť siahol do vrecúška a vytiahol odtiaľ lupeň červenej ruže. Zodvihol oči a povedal: „Ruže.“

KAPITOLA I.

DOKONALÉ DIVADLO

Jeho různé kroky sa ozývali na vyleštenej podlahe. Dlhou galériou prešiel bez zaváhania. Nemal chuť ísť tam, ale musel. Bolo by smiešne neprísť na ples, ktorý zorganizoval. Nadvihol kútik úst. Vari by niekoho z nich pohoršila jeho neprítomnosť?

Eastbury House sa dnes stal opäť žriedlom pre opilcov, darmožráčov a pochlebovačov. Patril k nim, nie? Tešili sa na jeho pohostinnosť. Pohlľadom len krátko spočinul na niekoľkých pohároch od šampanského. Stáli na okennej rímse, niektoré prázdne, iné ešte stále plné lahodného moku.

Odfrkol si. Nestačí im vstupná hala a hlavný salón? Z obrovskej jedálne odniesli stôl a premenili ju na tanečnú sálu. Aj to sa im máli. Boli dokonca aj tu. Zabľúdili aj do jeho súkromných izieb?

Striaslo ho pri pomyslení na to, že by sa dostali aj tam. Na miesto, ktoré chránil a miloval. Nenávidel i uctieval.

Dvaja sluhovia stojaci pri dverách mu rýchlo otvorili a on zasomral: „Nech tie poháre okamžite niekto odnesie.“

Jeden z nich prikývol a dvere sa za ním zavreli. Meškal na ples a uvedomoval si to. Pot mu vyrazil na čele, lebo nemal chuť ísť medzi niekoľko desiatok hostí. Ale musel. Odhodlane sa nadýchol a natiahol ruku ku kľúčke na dverách do malej miestnosti. Potreboval ňou prejsť, aby sa k svojim hosťom dostal úplne nepozorovane.

Dverami blízko veľkého kozubu. Voľným okom bolo len ťažké zbadať ich, ale kto o ich existencii vedel, dokázal ich rozoznať. Nebude mať teatrálny príchod, ale čert to ber. Nemal dnes na to náladu. Očami zaletel k hodinám.

Pol siedmej, ešte mám čas.

Prudko otvoril a akosi sa zabudol pozrieť pred seba. Ale vlastne, on sa pred seba pozrel. No i tak po ráznom kroku vpred o čosi zakopol. „Dopekla!“ zahromžil a rútil sa vpred.

Mal dobré reflexy a tiež sa naučil svoje telo dokonale ovládať. Podarilo sa mu nájsť rovnováhu skôr ako vrazil do blízkej vitríny s lešteným striebrom. Rukou sa jej zachytil a vitrína sa otriasla, riad v nej zahrmtal, ale on zostal stáť.

Počul akési zasipenie. O čo sa to potkol? Dvere zostali dokorán roztvorené a on zabodol pohľad k zemi, aby našiel vec, ktorá ho takmer zrazila na kolená.

Nie! Nebola to vec. Bola to...

„Au, moja noha,“ zakňučala akási žena v šedých šatách, ktorá sa krčila na zemi blízko dverí.

Rukou si stisla členok, ktorý jej vykúkal spod širokej sukne, a Philip len v úžase zažmurkal.

„Slečna...“

Prerušila ho vyskočením zo zeme. Zabudla na zranenú nohu, jej pohyby boli rýchle a v panike zvolala: „Zatvorte tie dvere!“

Chmatla po kľúčke a dvere okamžite zabuchla. Ani sa k nemu nepozrela, len sa opäť vrátila na kolená. Široká sukňa sa pekne poskladala okolo jej nôh. Jednou rukou podvihla dlhý obrus, ktorým bol prekrytý stôl. Na ňom mali slúžky nachystané čisté misy, podnosy, tanieri a poháre. Všetko bolo blízko a predsa ukryté pred očami hostí.

Spoza dverí na opačnom konci malej miestnosti sa ozývali tlmené zvuky. Hostia sa bavili, hudba začala hrať a všetci už iste netrepezlivo čakali na svojho hostiteľa. Na neho.

A on? On sa udivene pozeral na slečnu v šedých šatách. Kľáčala na zemi a komusi stíšeným hlasom hovorila: „Len sa neboj, maličká. Nikto ti tu nechce ublížiť.“

Philip si odkašľal, aby na seba upozornil. Nepomohlo to.

Ona načiahla ruku pod stôl a opakovala: „Neboj sa ma. Pod' ku mne a ja ťa odtiaľto dostanem. Sľubujem.“

Philip teda zodvihol obočie a o krok pristúpil.

„Nie!“ zasyčala rozhnevane a otrčila k nemu ruku, aby ho zastavila. „Ne-hýb-te sa,“ povedala veľmi pomaly a dôrazne.

Nadvihol kútik úst a opýtal sa: „Máte tam mačku?“

Ten pohľad bol na nezaplatenie. Ešte nikdy nevidel žiadnu ženu pozerat' sa naňho takto. V jej tmavozelených očiach bolo nespočetne veľa zlatistých fliačkov, ktoré sa jagali hnevom. Do očí jej padla výrazne červená kučera a ona ju okamžite odfúkla. Zjavne nechcela, aby jej čokoľvek zavádzalo vo výhľade na neznámeho, ktorý sa odvažoval rušiť ju svojimi otázkami. Svojou prítomnosťou. Pobavil ho jej zlostný prejav, ale rozhodol sa neprovokovať ju úsmevom.

S jedovatým tónom sa opýtala: „Máte tu mačky?“

„Pokiaľ viem, tak v dome nie,“ odvetil nenútene.

„To je dobre.“

Otočila sa späť a on sa zaškľabil. Ruky si skrížil na hrudi a hoci ho lákalo vykročiť k nej, radšej zostal stáť na mieste. Ani to nebol zlý uhol pohľadu. Mala v tých šatách pekný zadok, no keď sa zahľadel na jej ruky, prsty a líniu krku, bolo jasné, že je pomerne chudá.

„Smiem sa spýtať, prečo kľáčite na zemi a ohrozujeť okoloidúcich?“ Opäť sa k nemu pozrela ponad plece a preletela po ňom skúmaným pohľadom.

„Máte niečo na jedenie?“

Zamračil sa a sledoval, ako sa opäť snaží niečo privolať k sebe. „Maličká, len to skús. No tak, nemáme na to celý večer.“

Máme. Keby som mohol, stál by som takto celý večer a díval sa na ňu.

Prečo? Stiahlo mu hrdlo. Bol taký zbabelý. Desil sa množstva očí a všetkých tých otázok a radšej by bol inde. Hoci aj tu, v tejto maličkovej miestnosti určenej pre služobníctvo. Ak by tu táto červenovlasá slečna zostala s ním, istotne by sa nenudil.

Odkášľal si, na čo zasipela: „Pššššš, vyplašíte ju! Máte príliš hrubý hlas.“

„Ospravedlňujem sa. Keby som bol tušíl, že ma zaň raz niekto bude preklínať, iste by som sa snažil naučiť sa hovoriť vyšším tónom.“ Doberal si ju? Istotne si ju doberal! Nejaký sluha alebo...

Znovu si ho prezrela. Nie, mal príliš pekné oblečenie, bol učesaný, pekne voňal a...

„Neholíte sa?“

Opäť veľmi zvláštna otázka, ktorá mu na tvári vyčarila priam nezbedný úsmev. Prstami si pohladil trojdňové strnisko a povedal: „Iba keď sa mi chce.“

„Tak máte niečo na jedenie?“

Tie čudné zmeny témy boli zaujímavé a nútili ho byť v strehu. Vždy lepšie ako počúvanie otázok o počasí a jazdení. A príjemnejšie než všetky tie reči okolo ručných prác a prechádzok po londýnskych parkoch.

„Pozriem sa.“

Siahol do vreciek, ale... čo si vlastne myslel, že nájde? Bol obľčený vo svojom najnovšom kabátci ušitom na mieru. Navoňaný a učesaný, skutočne sa len zabudol oholiť. Vlastne nie, nezabudol. Mal rád jemné strnisko, ktoré zakrývalo malú jazvu na lícnej kosti.

„Nestojte tam a skúste niečo nájsť.“

„Ako rozkážete,“ utrúsil uštipačne, po čom naňho namrzene zarezla.

Zodvihol hlavu a uvidel čosi, čo by mohlo pomôcť. „Vydržte, niečo som zbadal.“

So záujmom naňho uprela pohľad a využila, že sa jej otočil chrbtom, aby si ho prezrela. Bol vysoký, povedala by až urastený. Mal široké plecia a niesol sa veľmi sebavedomo. Jeho hlas bol hrubý a zároveň akýsi štekľivý. Oči mal tmavé. Hnedé? Čierne? To si všimne, keď bude mať na to príležitosť.

Teraz sa nesmela pohnúť, inak jej utečie. Muž sa načialhol k akejsi miske na vysokej polici. Vytiahol niečo, čo ukryl v dlani, a prišiel k nej. Zastal o krok bližšie a dokonca si pomaly čupol. Otvoril dlaň a vtedy zbadala vlašský orech.

„Stačí to?“

„To bude výborné,“ pochválila ho, no zaváhala. „Ako ho rozdrvíme?“

Philip ho prikryl druhou dlaňou a zatlačil. Toto sa mu nemôže... Chrups.

Zodvihla obočie a prekvapene sa zahľadela do jeho otvorenej dlane s orieškom, ktorého škrupina bola pekne rozlúsknutá.

„Nemala by som sa vás báť?“

„Nie je na to trochu neskoro?“

Stisla pery a pozrela sa mu do očí. Tmavohnedé, krásne a hlboké. Usmiala sa a Philip si so záujmom prezrel jej pekne krojené pery, chudé líca a oči, pod ktorými si všimol kruhy. Inak však bola krásna. Vzala si z jeho dlane oriešok a načiahla sa pod stôl.

„Ako sa voláte?“

Videl, že sa jej nadvihol kútik úst. Prameň krvavočervených vlasov, ktorý jej vypadol z jednoduchého účesu, si zastrčila za ucho.

Dívala sa pod stôl a odvetila: „Som presvedčená, že len čo vstúpim do miestnosti, moje meno sa bude šeptom vznášať z každej strany.“ „Prečo?“

Záujem v jeho hlase jej na krku i ramenách privodil zimomriavky. Váhavo k nemu zdvihla pohľad a povedala: „Susan.“

„Veľmi ma teší, Susan. Ja som...“

„Je tu!“ šepľa rozjarene a rýchlosťou svetla sa vrhla na čosi maličké, čo skryla v dlaniach.

Konečne sa vytiahla spod stola a snažila sa vstať, ale bez rúk a so širokou sukňou to nebolo jednoduché. Bez opýtania k nej vystrel ruku, stisol ju za lakeť a pomohol jej na nohy.

Vďačne sa usmiala a povedala: „Teraz jej nikto neublíži.“

„Koho to tam vlastne máte?“

O krok pristúpila a jemu sa do nosa dostala jej sladkastá vôňa. Čokoláda alebo vanilka. Ihneď na to neprišiel a nemal čas o tom uvažovať, lebo pootvorila dlane a on sa pozrel na...

„Myš?“ zadivil sa.

„Skôr taká malá myšička.“

„Nezvyknú sa ženy týchto stvorení báť?“

„Mala by som jačať a vyskočiť na stôl, aby ma princ v jasnej zbroji prišiel zachrániť pred hrôzostrašnou myšou?“

Pobavene sa usmial. Líca ho budú zajtra iste bolieť. Dávno sa takto neusmieval a pripadal si... prirodzený. Možno na okamih slobodný.

„Tak nejako,“ potvrdil s hravým úsmevom.

Susan sa oslnivo usmiala a povedala: „Nebojím sa ich.“

„Ich chytanie považujete za výborne využitý čas medzi vyšíváním a čítaním?“

Dost' namrzene sa spýtala: „Prečo práve medzi týmito činnosťami? Nemohla by som ich chytať popri hraní biliardu a oháňaní sa kordom?“

Pridusene sa zasmial spoza pier a celkom úprimne povedal: „Vo vašom prípade by som o tom ani na okamih nezapochyboval, slečna.“

Susan na moment zaváhala. Nebola si istá, či to mala brať ako lichôtku. Rozhovor s týmto mužom, nech už bol ktokoľvek, bol iste to najlepšie, čo za posledných pár týždňov zažila.

Preto sa mu to rozhodla pravdivo vysvetliť: „Nemám rada, ak je niekto hladný, biedny a prenasledovaný.“

„Takže zachraňujete myši.“

„Sú väčšinou len vystrašené, keď sa dostanú hlbšie do domu. Chcú sa vrátiť späť, ale majitelia prepychových domov na ne poštvú krvilačné beštie.“

„Mačky.“

„Ja pre ne pekné slovo rozhodne nemám,“ odfrkla, čo ho opäť pobavilo.

„Hm, takže ste niečo ako záchrankyňa myší? Nie je to...“

„Čudné?“ dokončila za neho a on potriasol hlavou.

„Zbytočné. Myš je predsa považovaná za škodcu. Aj tam vonku ju čaká len nemilosrdný svet a neskončí sa to pre ňu ružovo.“

„Možno, ale ja v nich vidím niečo viac. Som preto bláznivá, že?“ opýtala sa s ľahkosťou a žmurkla na neho.

Philip sa jemne usmial. „Normálnosť sa preceňuje.“

Potešilo ju to a dodala: „Bláznivá Susan. Posadnutá Susan. Šialená Susan. Počúvam to často.“

„Lebo chránite myši?“

V jej očiach sa objavilo čosi temné a odvrátila od neho pohľad. Neodvetila nič a urobila pár krokov k dverám, ktorými vošiel.

„Kam idete?“

Otočila sa k nemu s úškrnom. „Aj tak ju pustím do sveta.“

„A potom sa vrátite?“

„Prečo?“ široko sa usmiala. „Hádam si so mnou chcete zatancovať?“ „Netancujem.“

Jej úsmev sa ešte viac prehĺbil. „Ani ja nie.“

A potom zmizla za dverami. Philip sa zamyslene pousmial. Bola to zvláštna žena. Ale čímisi ho upútala. Nohy akoby ho chceli niešť za ňou, ale nestihol urobiť ani krok, keď sa dvere na opačnej strane miestnosti otvorili.

Dnu napochodovali tri slúžky a jedna z nich si ho všimla. Prudko sa zastavila, uklonila sa a zvolala: „Mylord Gallagher! Hostia na vás už netrpezlivo čakajú.“

„Viem,“ vzdychol si. „Už idem.“

„Kde si bola?“ zavrčal Martin Barker blízko jej ucha.

Zodvihla bradu a zabodla oči do tancujúceho páru na parkete. Neodpovedala. A načo? Pristúpil o krok bližšie, páchol po cigarách. Zodvihol sa jej žalúdok, ale rozhodla sa na chvíľku zadržať dych, aby to potlačila.

Otec zavrčal o čosi zlostnejšie: „Dievča, hovorím s tebou! Kde si sa stratila? Brat ťa všade hľadal. Báli sme sa...“

„Že niečo vyvediem?“ prerušila ho a pocítila silný stisk jeho mäsitej ruky.

Bol robustný, zavalitý, takmer šedivý, a ten zápach... cigarety. Niečo, čo podčiarkovalo jeho dôležitosť.

„Nenúť ma, aby som dodržal svoje slovo. Zatvorím ťa na desať zámkov v izbe, ak budeš vyvádzať.“

„Načo ste ma sem vzali, ak sa stále bojíte, že sa nebudem ovládať?“ opýtala sa ho bojovne, ale potíšku.

No jej pohľad, ten hovoril za všetko. Martin si odfrkol a pustil jej ruku. Opäť tam bude mať nepeknú modrinu. Nedala najavo bolesť. Len si ruky rýchlo skryla za sukňu šiat, keď sa k nim priblížil jej starší brat Luke Barker.

„Tak tu si! Vďaka Bohu, Susie! Si v poriadku? Netočí sa ti hlava? Nemáš chuť sadnúť si?“

„Nie, Luke, som v poriadku. Bola som len na čerstvom vzduchu.“ „Nezablúdila si?!“ zhrozil sa Luke a otec pokrútil hlavou.

„Možno sme ju mali nechať doma.“

„Mala by sa snažiť začleniť do spoločnosti, nesmieme ju neustále izolovať, otec. Vieš, čo hovoril lekár,“ upozornil ho.

To slovo jej v krku vytvorilo hrču. Vraj lekár. Šarlatán, ktorý na nej robil pokusy.

„Možno by sme mali ísť domov.“

„Nie, ešte sme nehovorili s vojvodom. Žiadal nás, aby sme sa stretli tu a my mu vyhovieme. Až potom môžeme ísť.“

Luke si povzdychol, ruky si vsúkal do vreciek a stal si bližšie k tichej sestre. Na kohosi sa dívala, a tak sa pozrel jej smerom. „Koho to sleduješ?“

„Toho muža, ktorý hovorí so sudcom Myersom. Kto je to?“

Luke sa uškrnul, vtedy vynikli jamky v lícach, ktoré ona nezdedila. Ani jeho pekné gaštanové vlasy. Ani jeho príjemné hnedé oči, a už vôbec nie jeho pokoj a rozvahu. Luke sa podobal na ich matku, ktorá už nebola na svete.

Ona bola tá divoká, nevychovaná, prudká, hlučná... šialená. To slovo jej opäť pristálo až kdesi v hrdle a zhrčilo sa.

Luke ju našťastie vytrhol z jej pochmúrnych myšlienok veselým tónom: „Keby si sa nevyparila, vedela by si, že je to majiteľ Eastbury Housu, a teda náš dnešný hostiteľ.“

„Skutočne?“ spýtala sa zarazene a prešla skúmavým pohľadom po mužovi, ktorý s ňou pred chvíľou hovoril.

„Áno, Philip Wilson Gallagher. V celom Londýne je známy svojimi vášnivými avantúrami, bujarými zábavami a nechutným bohatstvom, ktoré si užíva plnými dúškami. Pred nejakým časom mu umrel otec a on zdedil tento dom a obrovské portfólio cenných papierov.“

„Takže je vlastne rovnaký ako každý v tejto miestnosti,“ poznamenala trochu sklamané. Škoda.

Vari vycítil jej pohľad? Zvrtol sa k nej, stretol sa s jej očami a... neodvrátil tvár. Čosi povedal sudcovi, ktorý ho priam otcovsky klepol po ramene, a vykročil k nim.

Nervózne prestúpila na mieste. Ak niečo prezradí jej otcovi a bratovi, ak spomenie tú úbohú myš v jej rukách, odskáče si to.

Už nie. Nie! Nie! Jej vnútro kričalo, pery však držala stisnuté a očami skĺzla k jeho rukám, ktoré nedávno poľahky rozdrvili orechovú škrupinu.

Kráčal k nim rozhodným krokom, na perách mu poihrával vznešený úsmev. Dámy ho sledovali, šuškali si a ona vedela, že ak sa pustí do reči s ňou, budú mať o čom klebetiť až do konca večera.

„Dobrá večer, lord Barker. Pán Barker,“ pozrel sa na Luka, „som rád, že ste prijali pozvanie. A slečna Barkerová,“ do hlasu vložil o čosi viac nežnosti a natiahol k nej ruku, „som potešený, že vás smiem spoznať.“

Ruky stále držala zopnuté za sukňou a váhavo zdvihla oči k tým jeho. Čakal a ona sa len dívala do jeho hlbokého pohľadu, v ktorom sa akoby stratila.

„Susan,“ zasipel otec pri jej uchu.

Ale ona urobila len to jediné, k čomu ju tento muž nútil. Možno sa mala správať ako dáma. Skutočne smiešne len na to pomyslieť. Už ju videl na kolenách, chytala myš a hovorila s ním ako so sebestrovným. Nebude sa pred ním krčiť, nebude sa hanbiť a nebude sa mu vnučovať či zaliečať.

Zodvihla jedno obočie a jemne sa uklonila. Ruky však spoza chrbta nevytiahla a on tú svoju rezignovane odtiahol. Vyšiel naprázdno, ale tak mu treba.

Čo som si myslel? Nebola ako iné slečny, to zistil, len čo sa o ňu potkol. Všetka česť, pomyslel si a dal to najavo aj kývnutím hlavy.

„Odpustite jej to! V tejto spoločnosti sa cíti stratená. Dlhú som váhal, či ju vôbec vziať na tento ples, ale nerád ju nechávam doma samu.“

„To chápem a som rád, že ste svojou prítomnosťou osviežili túto spoločnosť.“

„Osviežila?“ opýtala sa pochybovačne.

Philip sa pousmial a vysvetlil: „Každá slečna, dáma či vdova po mne vrhá skutočne páľivé a žiadostivé pohľady. Ale vy nie.“

„Máte rád pávy?“

Na to sa musel zoširoka usmiať a Luke ju štuchol laktom do ramena.

„Nie nejako zvlášť. Prečo?“

„Tie sa veľmi radi pýšia svojim krásnym chvostom.“

„Len som všímavý, to je celé,“ odvetil s nepatrným myknutím pleca.

„Nevšímajte si jej pichľavé reči, ona...“

Prerušila otcov pokus o ospravedlnenie jej správania otázkou: „Tak aký pohľad po vás vrhám ja?“

„Zvedavý.“

„Och, nič ma nepresvedčí, že jedného páva nemáte vo svojich krásnych záhradách.“

„Susan!“ zabedákal otec.

Luke do nej znova jemne drgol laktom a potočil hlavou, aby jej naznačil, že by sa mala krotiť. Ona si tým nebola taká istá. Zdalo sa jej, že ho celkom bavilo prekárať sa s ňou.

„Ja by som ho nazvala inak.“

„A teda?“ opýtal sa nedočkavo.

„Odsudzujúci.“

Jej otec už zalomil rukami a brat si hrdelne odkašľal. Od hanby sa šiel prepadnúť pod zem. Ibaže... on nereagoval ako iní muži. Nezúrnil, nenafučal sa, neurazil.

Tento muž podvihol kútik úst ešte viac a s ľahkosťou podotkol: „Keby som tancoval, bol by som ochotný vás pozvať do tanca.“ „Keby som tancovala ja, určite by som odmietla.“

„Pre nebesia, dieťa!“ zvolal otec s očami obrátenými k stropu. Dokonca ju veľmi silno stisol za rameno a trhol ňou.

Philip po ňom nepekne zazrel a požiadal ho: „Nechajte ju hovoriť, mylord.“

„Myslím, že toho už nahovorila až-až! Dovolím si tvrdiť, že ak to nezarazím, nebude sa vám vôbec páčiť, čo z jej úst ešte vylezie.“ „Dovoľte mi, aby som to posúdil sám.“

Susan sa nebojácne vytrhla z otcovho zovretia a urobila k nemu krok. Nasala jeho vôňu, omamnú, mužnú, drsnú. Nedivila sa, že z neho všetky tie nafúkané bábičky nespúšťali zrak.

Ibaže ona mala svoju hrdosť. Mala rozum a rada ho používala, a preto mu povedala: „Neurazte sa, mylord, ale máte na výber mnoho iných žien, s ktorými by ste mohli pretrhnúť svoj tanečný celibát. Nie je dôvod zameriť sa práve na mňa. A už vôbec nie, keď ma bolí noha, lebo ma do nej kopol jeden nafúkaný zazobanec.“

Rana priamo pod pás, pomyslel si Philip a zachechtal sa. Mala guráž, táto záchrankyňa myší.

Páčilo sa mu to? Dopekla, áno!

„S dovolením, pôjdem si nájsť nejaký obklad.“

Teatrálne okolo neho preplávala. Dokonca sa zatváрила, že kríva, a Philip sa musel poriadne premáhať, aby sa nezačal smiať. Prekvapilo ho, že mal chuť smiať sa. Čo v ňom zobudila, že sa odrazu cítil inak?

„Odpustite jej to! Ja... idem za ňou.“

Jej otec ju ihneď nasledoval a z jeho rázneho kroku a zaťatých pästí mu bolo jasné, čo sa bude diať. Nepáčilo sa mu to, trhlo mu svalom

na sánke a Luke Barker si vedľa neho odkašľal. Otočil k nemu tvár, neochotne, ale na druhú stranu, mohol sa ho na sestru opýtať.

„Sme radi, že ste nás pozvali, hoci... hoci naša rodina nie je tunajšia a trochu, nuž...“ podvihol plecيا, „problematická.“

„Rodina alebo len vaša sestra?“ trafil klinec po hlavičke.

Luke sa zapýril. „Na jej obranu musím povedať, že sestra má isté zdravotné problémy.“

Áno, čosi sa mu donieslo. Mala pravdu, keď mu tvrdila, že jej meno sa k nemu šeptom dostane z každej strany. Šialená. Toto presne počul. Susan Amanda Barkerová, dvadsaťtriročná dáma s bremenom, ktoré si neželá mať nik. Nemusela to byť pravda, mohlo ísť len o reči.

Otočil tvár späť k nej, už vyšla z miestnosti a otec jej bol v päťách. Zaujala ho ani nevedel prečo.

Vtom začul hrozný hrmot a všetci otočili tváre k mladíkovi, ktorý sa potácal s pohárom v ruke a burácajúco sa smial.

„Prepáčte, mal by som to vyriešiť,“ ospravedlnil sa a vykročil. Zamračene sa díval na vysokého muža, ktorý do seba obrátil pohárik šampanského a podnapito povedal: „Je mi to ľúto, skutočne. Ale zavadziaš, chlapče.“

Uškrnul sa a potľapkav vydeseného sluhu po líci. Vrazil do neho a celý podnos s pohármi mu vypadol z rúk. Philip sa divil, že chlapec zostal vôbec stáť na nohách. Opitý muž mal zjavne dosť sily.

„Mylord Holland, ste v poriadku?“

„Ja?! Isteže, nič sa mi nestalo, akurát,“ otočil pohár hore dnom a zaškeril sa, „som nasucho, mylord. Čo to máte za spôsoby? Tie poháre boli prázdne, dočerta! Išiel ich aspoň naplniť?“ opýtal sa a palcom ukázal za seba na sluhu, ktorý sa snažil upratať spúšť.

Philip mu položil ruku na plece a navrhol: „Možno by ste sa mali ísť domov vyspať.“

„Je skoro!“ zvolal a Philip prešiel pohľadom po tvárach hostí, ktorí to znechutene sledovali.

Milo sa usmial a pokračoval: „Pokojne si vezmite jednu z mojich host'ovských izieb.“

„Netreba! Noc je mladá!“

„Počúvnite ho,“ ozval sa hlas za ich chrbtami.

Obaja sa obrátili na mladíka s blond vlasmi, ktorý k nim pristúpil a namrzené podotkol: „Kazíte zábavu svojim nemiestnym divadlom.“

„Ty sa do toho nestaraj, Wheeler!“ zazúril podnapitý host' a Wheeler spustil ruky popri tele.

Dočerta! zanaďával Philip v duchu. Vedel, že ich nemal pozývať, vždy sa do seba pustili. A ak náhodou nie, Wheeler sa pobil s kýmkoľvek, kto sa na neho krivo pozrel. Horúca hlava. Na toto nemal náladu.

„No tak, páni...“

„Nemyslím, že je tu niekto zvedavý na vaše sprosté reči.“

„Čo si to povedal?!“ zasipel Holland a hodil pohár na zem.

A dost'! Philip kývol hlavou k dvom sluhom, ktorí sa pri nich objavili práve včas. Zabránil tak bitke, ku ktorej sa schyľovalo. Obaja muži sa bránili, ani jeden nechcel odísť, ale sluhovia ich nejako odťahli na chodbu. Ak sa pobijú na nej, nech!

Vydýchol si a pozrel sa k hodinám. Deväť. Ešte je čas, pomyslel si a oslnivo sa usmial na hostí, ktorí krútili hlavami nad nechutným divadlom tých dvoch darebákov.

Musel nejako zachrániť situáciu. Bol hostiteľ, očakávalo sa, že rozprúdi zábavu, urovná spory a postará sa o plné žalúdky svojich hostí.

Venoval im teda široký úsmev a s roztvorenou náručou veselo zvolal: „Dámy a páni, nenechajte si pokaziť tento večer a bavte sa!“

„Viete o tom, že môj manžel musel odcestovať k svojej sestre na juh?“

„Čiže ste tu sama ako prst?“

„Nehorázne, však?“

Naklonil sa k nej a zmyselne jej pošepkal do ucha: „Ja by som takú krásku nespúšťal z očí, madam Connorová.“

Usmiala sa od ucha k uchu. Mal ju v hrsti. Bola lapená a ani o tom nevedela. Očami spočinul na hodinách. Ich ručičky sa blížili k jedenástej. Bol čas, vedel to, a na moment stuhol, keď sa pozrel k dverám vedúcim do miestnosti, kde stretol slečnu Barkerovú.

Stál tam jeho sluha. Kývol mu hlavou a keď si bol istý, že ho videl, vyparil sa. Philip zacítil jej drobnú rúčku na svojom pleci. Bola odvážna alebo len príliš zanedbávaná.

Venoval jej zmyselný úsmev a ona zašveholila: „Rada by som vedela, či sú to len reči alebo ste mužom činu.“

„Nemáte strach?“

„Z čoho?“

„Že sa vám splní to, čo si želáte.“

Zasmiala sa na tom a nenápadne mu rukou siahla na zadok. Och, pre nebesia! Toto jeho divadlo fungovalo pridobre. Väčšinou sa zdráhali ukázať svoje túžby a hanbili sa urobiť krok ako prvé. Ale táto žena mala jasný cieľ.

Rýchlo jej ruku odsunul, ale ako sa zdalo, bolo neskoro. Nieкто ich videl. Nie nieкто. Ona!

Na moment mu prestalo biť srdce. Jej oči hovorili viac ako slová.

Pohrdala ním a možno ho až nenávidela. Nebol si celkom istý a netušil, prečo ho to tak rozrušilo. Obyčajná myšiarka. Nemal by sa hanbiť, že ho prichytila pri laškovaní s touto nenásytnou ženskou.

Preplávala okolo nich hrdo a bez slova. Kým lady Connorová si ju nevšímala a chichotala sa mu pri uchu, on ju pohľadom sledoval, až kým sa nestratila medzi hosťami. Jej brat ju už hľadal, priam si šiel nohy dolámať, aby bol čím skôr pri nej.

Philip však nemal čas zaoberať sa lady Connorovou, potreboval byť niekde inde. Byť niekto iný. A myšlienky na zaujímavú slečnu Barkerovú mu v tom bránili. Opäť sa chopil svojej roly a stisol nedočkavú Connorovú za ruku.

„Pozývam vás na osobnú návštevu mojich súkromných izieb. Čo na to poviete?“

„Veľmi rada.“

Výborne, presne takto si to predstavoval. Pozýval ju na ples presne s týmto cieľom. Prudko sa zvrtol a držiac ju stále za ruku sa s ňou ponáhlal preč zo spoločnosti. Nie nenápadne, hoci ona si to mala myslieť. Schválne vrazil plecom do jedného muža na chodbe a tiež sa poriadne nahlas zasmial, aby si ho všimla staršia dáma blízko schodov vedúcich na tretie podlažie.

Mal svedkov – vybavené.

Mal alibi – vybavené.

Mal pripravené všetko ostatné? Musel sa spoľahnúť na Bena a Guya, že to nenápadne stihli.

Vytiahol ju po schodoch a otvoril dvere do obrovského salóna. Jeho luxusného, reprezentatívneho salóna zariadeného moderným nábytkom a kúskami, ktoré napovedali, že bol nechutne bohatý.

„Och, to je úžasné,“ vzdychla a on jej začal bozkami obsypávať krk. Tlačil ju k dverám a kým sa ona kochala kazetovým stropom,

drahými sedačkami a množstvom zrkadiel a obrazov, dostal ju do spálne. Zabuchol dvere a povolil jej šaty.

„Ste poriadny nemravník,“ vysmiala sa mu, keď ju k sebe zvrtol a chcel ju pobožkať.

Odtiahla hlavu a on sa nevrlo opýtal: „Teraz mienite robiť drahoty?“ „Chcem si to užiť, mylord. Nechcem sa náhliť.“

Nadvihol kútik úst. Lepšie to už ani nemohlo byť. Prikývol, zho-dil zo seba sako a nechal ho na kraji svojej veľkej postele. Bola kráľovská, on bol kráľom a ona mu to celé zhltna aj s navijakom.

„Sherry?“ ponúkol ju a otvoril karafu.

„To budete láskavý.“

Nalial do pohárika a podal jej ho.

„Vy si nedáte?“

Len potočil hlavou, ruky si zasunul do vreciek nohavíc a sledoval, ako v nej ten nápoj zmizol. S pôžitkom vydýchla a podala mu pohár späť. Usmial sa a naklonil sa k nej, aby jej dal horúci bozk na líce.

Cítila jazyk, ktorým jej olizol pokožku, a celá sa zachvela. Privrela oči, vzdychla si a zachrípnuto povedala: „Na toto som sa tešila od nášho posledného stretnutia.“

„Uhm, aj ja,“ odvetil chrapľavo.

Vtisla mu bozk na bradu a zašepkala: „Chcem odísť až ráno.“

„To vám rád splním.“

Podala mu vyprázdnený pohárik, ktorý stisol v dlani a venoval jej divoký pohľad. Naširoko sa usmiala a sama zo seba začala sťahovať šaty. Pomaly, dívajúc sa pritom do jeho očí. Zavše ich otočil smerom k hodinám a zaťal zuby. Už bola takmer povyzliekaná, keď ňou zamávalo.

„To sherry, asi bolo silné.“

„Len sa o mňa oprite, madam,“ navrhol vlúdne a pristúpil k nej.

„Možno by som si mala rovno ľahnúť a môžete to dokončiť,“ zapriadla a odrazu jej klipli oči.

Vtom začala padať. Philip ju jednou rukou pohotovo zachytil. Pohár položil na neďaleký stolík a potom ju podbral do náručia. Uložil ju na posteľ a jemne jej drgol do líca. Už nevnímala vôbec nič, spala a ležala na jeho posteli vydaná mu na milosť.

Pochabo sa usmial a zašomral: „Konečne si ticho.“

Potom jej naráchlo stiahol nohavičky a pančušky. Vyzul jej topánky a sukňu nechal trochu vykasánú. Vyzliekol si vestu, hodil ju na zem. To isté urobil aj so snehobielou košeľou a následne rýchlo zamkol izbu zvnútra.

Prišiel k tajným dverám blízko vysokej knižnice. Odsunul ich skrytou západkou a zohol sa, aby sa do nich vmestil. Tajnou chodbou sa dostal až na prízemie, tú cestu poznal naspamäť. Ani poslepiacky by nemal problém dostať sa tam, kam chcel. Vždy v nej svietilo aspoň pár lampášov, jeho sluha to každý večer kontroloval. Nenávidel tmu a stiesnený priestor. Takto sa s tým dokázal popasovať a šikovne sa dostal až do pivničných priestorov.

Vošiel do veľkej miestnosti, ktorá bola plne osvetlená, a na stole ho už čakala nabitá zbraň. Dverami z opačnej strany vošiel Ben, vysoký sluha tesne po štyridsiatke. Philip sa k nemu spod obočia pozrel, kým si kontroloval zbraň.

„Neveríte mi?“

Nadvihol kútik úst a odvetil: „Nikdy neodchádzam bez toho, aby som ju skontroloval. Sila zvyku.“

„Meškáte.“

S výčitkou poznamenal: „Nabudúce tam daj toho viac.“

„Nuž, nechcel som to prehnať. Tá posledná sa prebudila až nad ránom.“

Philip sa pozrel k hodinám. Aj tu mal jedny, čas bol jeho nepriateľom. Posúril ho: „Pripravte kone.“

„Guy ich už kontroluje.“

„Dobre, o päť minút som tam. Hlavne nenápadne.“

Ben iba prikývol a stratil sa za dverami.

Philip si zo seba stiahol spoločenské nohavice. Otočil sa k zrkadlu a pozrel sa na svoje rameno. Opatrne si po ňom prešiel palcom, akoby sa bál, že ju svojím dotykom zmaže. Nebolo to možné, možno to bol len symbol, len obraz vrytý do kože ihlou, ale v skutočnosti ju mal dávno odtlačenú priamo v srdci.

Na svalnatom ramene ľavej ruky mal vytetovanú čiernu ružu. Symbol toho, kým bol, kým je a kým bude až do smrti. Tak to sľúbil. A tak dnes stál opäť v tejto pivnici, ktorá slúžila ako jeho úkryt a cvičebná miestnosť. Znovu tu bol, aby dostál svojej prísaha.

Nemohol viac otáľať, musel sa obliecť. Z truhlice pri zrkadle vytiahol čierne nohavice, košeľu a dlhý kožený kabát so širokou kapucňou. V jeho vreckách mal kožené jazdecké rukavice. Tie si naťahoval vždy ako posledné. Predtým si obul vysoké čižmy a naciahol sa na spodok truhlice.

Vytiahol čiernu šatku, ktorá mu slúžila ako maska. Zakrývala mu takmer polovicu tváre a tiež vlasy. Nik nesmel vedieť, kto sa pod ňou ukrýval. Masku si pevným uzlom uviazal na zátylku a potom si na hlavu natiahol kapucňu. Za opasok si vsunul zbraň.

Hotovo. Už nebol lordom. Nebol majiteľom prepychového domu. Zhýralec, ktorý sa topí v peniazoch a zvádza ženy, bol preč. To bola len pretváрка. Jeho skutočná tvár bola táto maska.

Čierna farba, čierna duša. Tak mu to vždy opakoval. Bez výčiek, aj za cenu vlastného života. Lebo ak im nepomôže on, tak kto?